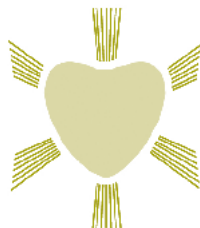

SRDÍČKO

ročník XIX. 2
29. 3. 2015

HOSANA, KRÁLI IZRAELSKÝ,

a chvíli potom: „ukřižuj, ukřižuj ho!“

Jak stále jsou lidské pohnutky? Podle čeho soudíme? Není náš soud podmíněn pouze tím, zda se nám to hodí nebo ne? Toužíme po spravedlnosti, ale sami ji častokrát druhým bereme ve jménu dobra, podle našich představ. Je zapotřebí uvěřit, uvěřit Bohu, jeho lásce k člověku. Není pro něho člověk, kterého by nemiloval. Nebude většího důkazu, než ukřižovaný Ježíš. Lidské soudy jsou plné lží a polopravd. Boží soudy vidí pravdivě vše. Jemu svěřujeme své záležitosti, jemu svěříme svá zranění.

Velikonoční svátky... Přeji vám, aby Kristovo vzkříšení nebylo jen svátečním dnem v roce, ale aby se ve vás rozhořela radost, která pramení z osobního setkání s Pánem, který se s každým z nás chce setkat osobně. Tak jako Marii, která myslela, že potkala zahradníka a nepoznala hned Ježíše, vyslovuje i tvoje jméno a nabízí ti, abys šel a vydával svědectví o Boží lásce k člověku.

Požehnané svátky.

br. Filip, OFM

PŘIJÍMACÍ ŘÍZENÍ

„Mami, co myslíš, znamená to, že už jsem přijatý?“ Na formuláři z fakulty byla vyprecizovaná formulace, že uchažeč vyhověl podmínkám přijímacího řízení. „No, ještě se moc neraduj,“ brzdila jsem jeho nadšení. „Znamená to, že tě přijmout můžou, ale nemusí. Je to možnost, ale není to jistota. Počkej si, až se stav tvé přihlášky změní z nerozhodnutého na přijatý. Udělal jsi pro to, co jsi mohl, a teď musíš jen čekat, jak bude rozhodnuto.“

Synek trochu ochladl a odkračel do svých komnat. Ale za dva dny se u nás rozlehlo dupání takové, jako bychom chovali slušně urostlého slona. Syn přiběhl takovými přískoky, až jsem měla obavu, že hlavou udělá díru do stropu. Oči mu jen svítily, každého by objímal na potkání. Poskakoval a radostně povykoval: „Jsem přijatý, jsem přijatý!“ Taková radost mu svítla z očí!

A mně se v hlavě vynořil úryvek z listu Efezanům: *„Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, ... v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom BYLI PŘIJATI ZA JEHO DĚTI skrze Ježíše Krista. A v listu Galatanům svatý Pavel upřesňuje: „A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale SYN a jako syn také DĚDIC skrze Boha.“* (Gal 4, 4–6)

A svatý Jan píše: *„Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. ZŮSTANĚTE V MÉ LÁSCE.“*

A o kousek dál pokračuje: *„Už vás nenazýváme služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce... Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás.“*

Postní doba nás vybízela k tomu, abychom očistili a obnovili svůj vztah k Bohu. Rádi posloucháme o Boží milosrdné lásce, a přesto máme v koutku duše pocit, že si vstupenku do nebe musíme nějak zasloužit. Samé jedničky, dobré skutky a tak.

Ale my nejsme služebníci, kteří slouží za mzdu, jsme přijati za syny a dcery milujícího Otce. Není potřeba dělat nic víc (a nic méně!), než zůstat v jeho lásce. Ten, kdo skutečně zůstává v Boží lásce, je touto láskou proměněný a uschopněný k tomu, aby miloval svoje bližní konkrétními skutky lásky bez podmínek a bez očekávání.

A dědictví, které nás čeká, není nic menšího, než věčný život v Božím království. Ježíš to s námi myslí vážně. Tak vážně, že nám svěřil i klíče od svého domova (viz Mt 16,19). Nabízí nám to nejdůležitější a nejlepší – sám sebe (viz Lk 15,31).

Až nám to začne opravdu docházet, to bude hukot, to bude ta správná velikonoční radost.

–smer–

POŘAD BOHOSLUŽEB O VELIKONOCÍCH 2015

Na Zelený čtvrtek 2.4. celebruje otec biskup Vojtěch Cikrle mši sv. v 9.00 v katedrále na Petrově s kněžími naší diecéze, při níž se žehnají oleje.

HUSOVICE – farní kostel (www.farnost-husovice.cz)

26.3. Zpovědní čtvrtek farnosti

mše sv. 7.00, 18.00

Před večerní mši sv., během ní i během adorace, která následuje po mši sv., bude možno přistoupit ke svátosti smíření. Přítomno bude více zpovědníků. Prosíme, abyste této příležitosti využili a nenechávali si zpověď na poslední chvíli.

29.3. Květná neděle

mše sv. 8.00, 10.00, 18.00

pobožnost křížové cesty 17.30

2.4. Zelený čtvrtek

mše sv. 18.00

společná adorace v Getsemanské zahradě 21.00. Soukromá adorace po celou noc. Ve 23.00 se zavírá kostel a poté je možnost v každou celou hodinu přijít do kostela sakristií. Všichni jste srdečně zváni. Noční bdění bude zakončeno ranními chválami s bratry v 7.00.

3.4. Velký pátek – den přísného postu

pobožnost křížové cesty 17.15

památka umučení Páně 18.00

4.4. Bílá sobota

velikonoční vigilie 20.00

od 8.00 do 12.00 a od 15.00 příležitost k soukromé adoraci v kostele u Božího hrobu.

5.4. Zmrtvýchvstání Páně,

Boží hod velikonoční

mše sv. 8.00, 10.00, 18.00

6.4. Pondělí velikonoční

mše sv. 8.00, 18.00

Příležitost k přijetí svátosti smíření v husovickém kostele před velikonočními svátky bude vždy půl hodiny před každou mši sv.

SOBĚŠICE – klášter sester Klarisek (www.brno.ofm.cz)

29.3. Květná neděle

mše sv. 8.00

2.4. Zelený čtvrtek

mše sv. 18.00

3.4. Velký pátek – den přísného postu

památka umučení Páně 18.00

4.4. Bílá sobota

velikonoční vigilie 20.00

5.4. Zmrtvýchvstání Páně,

Boží hod velikonoční

mše sv. 8.00

6.4. Pondělí velikonoční

mše sv. 8.00

LESNÁ – Duchovní centrum (www.volny.cz/dcbl)

29.3. Květná neděle

mše sv. 7.30, 9.00, 10.30

2.4. Zelený čtvrtek

mše sv. 18.00

3.4. Velký pátek – den přísného postu

památka umučení Páně 18.00

4.4. Bílá sobota

velikonoční vigilie 20.00

5.4. Zmrtvýchvstání Páně,

Boží hod velikonoční

mše sv. 7.30, 9.00, 10.30

6.4. Pondělí velikonoční

mše sv. 7.30, 9.00

INFORMACE Z FARNOSTI HUSOVICE

Plán akcí

3. dubna 2015

Křížová cesta v přírodě. Vyjdeme v 9.00 od fary v Husovicích směrem do Obřan. Cestou bude připraveno 14 zastavení.

25. dubna 2015

Jednota Orel Brno-Husovice připravuje Dětský karneval na orlovně od 15 hod.

V měsíci květnu budou probíhat v husovickém kostele **májové pobožnosti** vždy při večerní mši sv.

1. května 2015

V pátek 1. května 2015 proběhne tradiční pěší pout' z Husovic do Křtin. Trasu jako každoročně připravil pan Letocha. Sraz je v 7.30 před kostelem v Husovicích. Pro ty, kdo nemůžou jít pěšky, bude přistaven autobus před husovický kostel. Odjezd autobusu do Křtin je ve 14.00. V 15.30 se sejdeme ve křtinském chrámu k modlitbě sv. růžence a od 16.00 tam bude sloužit mši sv. bratr Dominik.

23. května 2015

Sobotu 23. května 2015 prožijeme s Duchem sv. Odpoledne proběhne duchovní obnova farnosti a navečer oslavíme Svatoctušní vigílii. Všichni jste srdečně zváni na společnou mši sv., která začne v 21.00 ohněm před husovickým kostelem.

28. května 2015

Při společné adoraci, která bude po večerní mši sv., se budeme modlit za františkánské misie.

29. května 2015

V pátek 29. května 2015 se zapojí náš kostel do Noci kostelů. Program začíná v 18.30 modlitbou sv. růžence. Kdo by se chtěl zúčastnit této akce jako dobrovolník a pomoci tak při provázení návštěvníků v kostele, může se přihlásit v zákristii. Děkujeme.

31. května 2015

V neděli 31. května o Slavnosti Nejsvětější Trojice přistoupí děti naší farnosti k 1. sv. přijímání při mši sv. v 10.00.

7. června 2015

V neděli 7. června budeme slavit slavnost Božího Těla. Po mši sv. v 10.00 půjdeme eucharistickým průvodem z kostela na nám. Republiky.

12. června 2015

V pátek 12. června je slavnost Nejsvětějšího Srdce Páně. Je to poutní slavnost našeho kostela.

INFORMACE Z NAŠÍ DIECÉZE

Plán akcí

12. 4. 2015 **Vranov u Brna** – rodinná pouť (brněnské církevní školy)
27. 4. 2015 **Brno, Petrov** – přijímací pohovory do kněžského semináře
- 8.–10. 5. 2015 **Brno** – Tři dny křesťanské spirituality
23. 5. 2015 **Vranov u Brna** – diecézní pouť ministrantů
29. 5. 2015 **Noc kostelů**
2. 6. 2015 **Vranov u Brna** – Den za posvěcení kněží
6. 6. 2015 **Slavonice** – V 10:30 diecézní pouť v rámci Národního eucharistického kongresu
13. 6. 2015 **Vranov nad Dyjí** – 13. celostátní misijní pouť a 10. misijní den dětí
20. 6. 2015 **Brno – dóm** 9:00 jáhenské svěcení
- 26.–28. 6. 2015 **Dolní Kounice** – festival Kéfasfest 2015
27. 6. 2015 **Brno – dóm** 9:00 kněžské svěcení

Z FARNOSTI LESNÁ

Únorové putování k Panně Marii Vranovské

V předvečer první soboty v únoru vše nasvědčovalo tomu, že počasí moc naší pouti nepřeje. Venku foukal silný vítr, prudce se ochladilo a touha putovat pěšky na Vranov rychle mizela. Jaké však bylo překvapení, když ráno po probuzení zasvítily sluneční paprsky do oken, které vše proměnily. Stačilo už jen vstát a s vděčností v srdci se vydat na pěší pouť na Vranov. Sraz našich farníků byl v Útěchově, kde jsme naše putování zahájili modlitbou a vydali jsme se vstříc nedalekému poutnímu místu na Vranově. Sníh křupal pod nohama, sluníčko svítilo a zpěv ptáčků provázel naše kroky. V kapli v kostele jsme se sešli společně s ostatními farníky, kteří nemohli

putovat pěšky. Následovala modlitba růžence, slavení mše svaté, svěření našich radostí a starostí Panně Marii Vranovské a cesta zpět do Brna na Lesnou.

Druhý den ráno v neděli mě probudily zvuky zvenčí a opravdu jsem zůstala v úžasu co se děje. Zima se projevila v celé své parádě, hustě sněžilo, foukal vítr, chumelenice neměla konce. V té chvíli jsem si vzpomněla na včerejší pouť na Vranov, že opravdu v takovém počasí by se nedalo nikam daleko dojít. Děkuji Bohu za malé chvíle a radosti, které nám posílá, třeba jen v tom, že sluneční paprsky provázejí naše kroky, abychom mohli dojít s Boží milostí k vytouženému cíli. *-ab-*

MATKA SE VRACÍ Z VĚČNOSTI

Kázání P. Martina Fuchse v Praze 10. ledna 2015

Ve francouzském časopise *L'Orne de Croix* vypráví otec Labutte následující příběh ze druhé světové války:

Pocházím z jedné z největších farností v Nantes. Minulý měsíc jsem byl jednoho večera velmi unaven z celodenní práce. Bylo okolo půlnoci, konečně jsem dokončil svůj breviář, když tak prudce zazvonil zvonek u dveří fary, že jsem se vyděsil. Jak jsem předpokládal, bylo to kvůli nemocnému. Sešel jsem dolů, abych otevřel dveře. Na prahu stála asi čtyřicetiletá žena. Požádala: „Otče, pojďte rychle, je tu mladý muž, který umřel!“ – „Přijdu zítra ráno v šest přede mší svatou,“ odpověděl jsem. Ona však odpověděla: „Otče, to bude příliš pozdě; zapřísahám vás, neváhejte!“ – „Nu, napište mi přesnou adresu, jméno a číslo ulice do mého zápisníku, který leží na stole v přijímací místnosti.“

Žena si pospíšila do blízké místnosti. Poté jsem ji mohl jasně vidět. Vypadala velmi ustaraně. Napsala jméno do mého zápisníku a také adresu: „Rue Descartes 37, 2. patro.“ Pak jsem řekl: „Můžete se na mě spolehnout! Budu tam za dvacet minut.“ Tenkým hlasem řekla: „Bůh vám to odplat! Jste unavený. Kéž vás Bůh ochraňuje v čase nebezpečí!“ Pak zmizela ve tmě.

Vzal jsem si kabát a všechny věci potřebné k udělování svátostí a vyšel jsem do prázdných, temných ulic tohoto města. Když jsem přišel na kontrolní stanoviště, musel jsem ukázat svůj pas a pospíchal jsem dál. V hlavě mi běžely takovéto myšlenky: „Neznáš tu rodinu, ke které jsi povolán.“ Jméno,

kteří ta žena zapsala do mého zápisníku, nevyvolávalo v mé hlavě žádné vzpomínky. Co se týká té ženy, matně jsem si jen pamatoval, že jsem ji jednou viděl asi před třemi lety. Litoval jsem, že neznám všechny své farníky. Nakonec jsem našel číslo 37, Rue Descartes: byl to velký nájemní dům s pěti poschodími a se zatemněnými okny. Slyšel jsem zvuk rádia v domě. Použil jsem svou svítilnu a vyšel po schodech a prudce zazvonil ve druhém poschodí jako někdo, kdo je očekáván. Slyšel jsem kroky a objevil se paprsek světla, pak zaskřípala bezpečnostní západka a dveře se otevřely. S uctivým úžasem se na mě díval asi dvacetiletý muž. „Přicházím za nemocnou osobou v nebezpečí smrti,“ řekl jsem, „je zde?“ „Ne, otče, to je pravděpodobně omyl.“ „Ano, někdo mi řekl: Jděte na číslo 37, Rue Descartes, 2. patro.“ „Ano, toto je číslo 37 této ulice, 2. patro, ale já jsem mladý muž,“ dodal s úsměvem. „a určitě nejsem v nebezpečí smrti.“ Ukázal jsem mu svůj adresář a řekl jsem: „Asi čtyřicetiletá žena přišla s velkým žalem a napsala tuto adresu do mého zápisníku.“ – „Opravdu, otče, zdá se mi, že ten rukopis znám, je podobný mému ... ale ne, je to příliš podivné. Žiji sám se svým otcem, který nyní pracuje v továrně. Určitě je to omyl. Ta žena chtěla bezpochyby napsat „Rue Despartes“ a omylem napsala „Rue Descartes“. Ale otče, zůstaňte, prosím, na pár minut! Jste promrzlí; udělám vám šálek čaje.“

Vstoupil jsem do elegantního malého obývacího pokoje, kde na pohovce ležely knihy. V jednom rohu stálo rádio a kožené

křeslo. „Právě jsem poslouchal maďarskou hudbu z Vídně,“ řekl mladý muž a vypnul rádio. Pak pokračoval: „Otče, je to už dva roky, co jsem s vámi chtěl hovořit, ale nenašel jsem odvalu vám zavolat.“ Nesměle se usmál a smutně se doznal: „Jsem marnotratný syn!“ Seděl na kanapi a vyprávěl mi příběh celého svého života ... opustil jsem jej poté, co jsem ho smířil s Bohem. Pak jsem pospíchal do Rue Despartes. Cestou jsem stále přemýšlel o podivné návštěvě, kterou jsem vykonal. Ale my kněží jsme na takové podivné příhody zvyklí.

Hodiny na městské věži ukazovaly čas: Bylo půl dvanácté, když jsem přešel Divadelní náměstí. Náhle začaly kvílet sirény. Poplach! Rozeběhl jsem se nejrychleji, jak to šlo, ale v celé Rue Despartes nebylo žádné číslo 37, cesta končila číslem 16. První bomby již padly na město. Pekelný hluk se přiblížil. Měl jsem jen čas utéct do blízkého krytu. Tam jsem strávil tři čtvrtě hodiny ve strašlivém strachu s mnoha dalšími lidmi. Když jsem vyšel, zář ohně osvětlovala střechy města. Bylo zde v okolí přinejmenším 200 ohňů. Všude byly zničené domy v ulicích, jež byly plné oblaků kouře, prachu a plačících lidí. Šel jsem na nejbližší pohotovost. Bylo zde několik stovek zraněných a mrtvých a další a další byli přinášeni, zvláště ženy a děti, většina z nich byla zraněná na hlavě. Šel jsem od jednoho k druhému, dával jsem rozhřešení a poslední pomazání. Náhle jsem se musel opřít o zeď. „Co je s vámi, otče?,“ zeptal se mě jeden z lékařů. Zbledl jsem. „Asi jeden z vašich příbuzných?“ „Ne, farník.“ Klopýtnul jsem o tělo mladého muže, se kterým jsem se setkal v čísle 37 Rue Descartes. Sotva před hodinou jsem jej opustil plného života a byl jsem rád, že jsem mu dal rozhřešení za jeho hříchy. Opět se mi vrátila jeho slova: „Mýlíte

se! Vidíte, jsem v dobrém zdraví!“ A šťastně se zasmál. Již však stál na pokraji věčnosti a nevěděl o tom! Boží milosrdenství mu však dalo čas se před smrtí vyzpovídat.

Klekl jsem si vedle těla, prohlédl jsem jeho peněženku v naději, že naleznu nějaké osobní dokumenty. Na vizitce stálo jeho jméno. Bylo mu 21 let. Mezi různými jinými dokumenty byl také zažloutlý dopis s fotkami. Na jedné z nich byla asi čtyřicetiletá žena. Vyskočil jsem. Bez pochyby to byl obrázek té ženy, která mě o půlnoci požádala, abych navštívil tohoto mladého muže. Na zadní straně fotky jsem přečetl prosté slovo „maminka“. Další fotka ji zobrazovala na smrtelné posteli, sepjaté ruce, růženec. Byla také zmíněna léta: 1898–1939. Podíval jsem se na zažloutlý dopis. Jaké překvapení! Rukopis byl tak podobný rukopisu ženy, která mě včera zavolala.

Zamyslete se nyní nad touto příhodou, která je tak strhující a tajemná. Já nemám pochyb. Byla to matka tohoto mladého muže, která přišla z věčnosti.

Drazí věřící!

Matka se vrátila z věčnosti, aby se postarala o duchovní blaho svého syna! Jak často se Matka Boží objevila pro naši spásu?

V roce 1830 se zjevila sv. Kateřině Labouré v Rude du Bac v Paříži, v roce 1846 dětem Maximinovi a Melánii v La Salette, v roce 1858 sv. Bernadettě Soubirous v Lurdech a v roce 1917 Francescovi, Jacintě a Lucii ve Fatimě. Všude žádala pokání, pokání, modlitbu, modlitbu růžence! To zde činíme!

Matka Boží se vždy zjevovala, aby vedla lidi ke svému Synu. Proto na místech, kde se zjevila, naleznete zpovědnici a Svátost oltární.

Kéž nám pomáhá, kéž nás vede ke svému Synu! Amen.

Pro Srdíčko připravil Patrik

OHLÉDNUTÍ ZA FARNÍM PLESEM

4. ročník Husovického plesání proběhl na masopustní sobotu 14. února. Letošní ročník se od začátku až do konce nesl v duchu Latinské Ameriky. Pro nezúčastněného čtenáře dychtícího po informacích uvádím některé detaily tohoto ročníku, které pokládám za zajímavé.

Začátek. O červeném koberci, po kterém vstupujete jako hollywoodské hvězdy, již bylo referováno. Letos přede dveřmi přibyl chlapec, nabízející své služby jako

čistič bot. V sále nazdobené stoly prohýbající se pod občerstvením a uvítací přípitek pro každého příchozího. Atmosféra Latinské Ameriky dokonalá.

Zahájení. Tradičně srdečné uvítání naším farářem otcem Filipem.

Lekce španělštiny. Abychom se dokázali orientovat v programu a také jídelním lístku, které byly psány španělsky, podal nám velmi fundovaně základní lekci tohoto jazyka odborník na slovo vzatý – Pavel Kolenčík.

Program. Jedním slovem – bohatý. Řekla bych, že nejbohatší ze všech ročníků. Dvě taneční vystoupení mládeže v latinsko-americkém rytmu propojoval v průběhu celého večera příběh dívky (Monika Kummerová), která by si ráda šla zatančit ven se svými vrstevníky, ale její rodiče (v podání Pavla Kolenčíka a Petry Vaštové) mají na věc jiný názor. Dívce se posléze podaří

zmizet z domu po žebříku (úctyhodný výkon z galerie v 1. patře), který ochotně přistaví okoljdoucí hodinový manžel (Standa Kselík). Otec je rozezlen ještě více, ale u matky, jak už to bývá, nachází dcera více pochopení, což se projeví tím, že v závěrečném půlnočním překvapení dokáže i ona, že má rytmus v těle, v tanečním vystoupení „Rybitví, Rybitví...“ (což pod dojmem úvodní lekce španělštiny překládám: „Husovice, Husovice, tam to není špatný“). Otec však i v závěru zůstává nezlomen ve svém přesvědčení o škodlivosti tance pro mládež i starší a pokročilé.

Kromě výše popsaných vystoupení proběhla ještě další dvě, a to taneční show s ohněm a překvapení před půlnocí – pěvecko-taneční vystoupení skupiny Zdeňka Papouška, letos na téma moravské zpěvy v konfrontaci se zpěvy a tanci černé Afriky. Pro vizuální vjem doplňují, že tanečníci, zcela černí – dojem Afričana

byl dokonalý, tančili v kyjovských krojích a moravské lidové byly prokládány africkými rytmy a tancem s holemi.

K pestrosti programu přispěla i možnost vyfotit se na rušné havanské ulici a odnést si tak domů upomínku na příjemně strávené chvíle.

Tombola. Bohatá. Zajímavostí té letošní bylo, že většina výherců měla nějaký vztah k průvodkyni večera (P. Vaštová) – syn, manžel či jiný příbuzný. Nemohu nezmínit, že hlavní cena – tematicky to byl velmi kvalitní rum, o kterém snili všichni muži v sále – skončila v rukou nezletilé.

Závěrem. Velké poděkování patří všem, kteří se zasloužili o krásný průběh večera. Všem, kteří vymýšleli program, nacvičovali, přispěli do tomboly či připravovali orlovnou, myli, leštili, zdobili, pekli, vařili, obsluhovali. Dík patří našim františkánům, kteří byli jako každoročně ozdobou večera.

–mk–

VELIKONOČNÍ (PŘÍ)BĚH

„Tentokrát na Bílé hoře zvítězíme!“ zvěstoval slogan, který vytáhl především kluky z farnosti na takzvanou Bílendu v Židenicích. Všichni, kteří rádi běhali, si šli svoji dovednost prověřit na vyznačené trase, aby tak v rámci postního úsilí nahoře v cíli využili možnosti krásného rozhledu, ke kterému se svým běžeckým úsilím dopravovali – což mělo zase symbolizovat velikonoční radost ze zmrtvýchvstání, kdy se lidem otevřel nejen nový pohled na život, ale uviděli tak i cestu, která vede k životu věčnému.

Milan s Patrikem a Radkem funěli do kopce, když se k nim přidal Láda: „Mám sedm set přátel na facebooku, dovedete si představit ten dav lidí, kdyby nás nahoře vítali v cíli?“ zafantazíroval. „Hm, dobrý a kolik máš skutečných přátel?“ skepticky oponoval Radek. „Jak to myslíš?“ bránil se Láda, „se všema si občas píšu.“ Milan se ujal slova: „Myslí tím dřívější význam slova přítel. Někoho, kdo je ti fakt nablízku v jakékoli situaci.“ Láda sebekriticky odpověděl: „V tom případě tak jako tak počítám s vyhlazeným prostorem, dnes slovo přítel nemá dřívější nádech a význam.“

Patrik okamžitě Ládu uklidňoval: „Ježíš na tom nebyl o moc lépe ve své době. Taky měl spoustu facebookových přátel, fandili mu, dokud chodil a uzdravoval, dělal zázraky, prostě jim to něco přinášelo, být s ním. Prima kámoš, který se dobře poslouchá a umí něco víc, než ostatní, časem bude možná docela slavný a pak se hodí být s ním zadobře. Jenže předpoklady se nesplnily a byl odsouzený tehdejšími

zbožnými a mocnými autoritami, zkrátka úplný propadák. Spočítal sis, kdo mu zůstal?“

Láda kývl: „Jestli doběhnu až nahoru, odpovím ti, teď bych to nedal.“ Na vršku je vítal slogan: „Přepsali jsme dějiny, vítězství na Bílé Hoře je naše.“ Vítězové byli všichni, kdo ve stanoveném čase zdolali kopec. Dostali i malou odměnu. Kluci pokračovali v diskuzi. „Dlužím ti odpověď. Poslední, kteří s Ježíšem seděli nebo snad leželi u stolu, byli jeho přátelé apoštolové. Pak přišla noc v zahradě, zůstali tři a ti ještě spali. Ráno už zahlédlo Ježíše samotného v rukou lidí, kteří ho odsoudili.“

Patrik navázal na Ládu: „Křížovou cestu šel docela opuštěný, už nebyl úspěšným člověkem, ale odsouzcenem, kamarádství s ním by mohlo přinést problémy a vyžadovalo by značnou dávku odvahy. Nic pro většinu lidí, co ho předtím vyhledávali a ani pro apoštoly, přestože s ním nějaký rok prožili nablízku den co den. V jeho nouzi s ním nezůstali, práskli do bot, zavřeli za sebou dveře.“ Slova se ujal Milan: „Jan zůstal a šel až pod kříž. Podpořil statečnost několika žen, co také vytrvaly. Snad proto pak nedělním ránem předběhl Petra, který zůstal jen u řečí. Nic ho nebrzdilo.“

„Vykládáš historku starou dva tisíce let, chtělo by to něco aktuálnějšího,“ vmísil se jim do hovoru neznámý kluk. „Náhodou, docela by mě zajímalo, kolik má dnes Ježíš takových facebookových přátel a kolik Janů. Nmluvě o tom, jak jsem na

tom ve skutečnosti já. A to zase není tak neaktuální, zkus se nad tím sám zamyslet,“ vysvětloval mu Láďa... Kluk zakroutil hlavou a odběhl k jiné skupince.

Milan, Láďa, Radek a Patrik se dívali na sluníčkem velikonočně nasvícené Brno a někde na horizontu tušili daleko rozměrnější pohled na svět, než se jim právě naskýtal. Když vtom jen tak na závěr se jich jeden starší pán z farnosti zeptal: „Jestlipak víte, jakou modlitbu

se Ježíš denně modlil?“ Patrik okamžitě odpověděl: „Jistě Otče náš.“ Pán nesouhlasil: „Ježíš vstoupil do života jako jeden ze židovského národa a pravověrný žid se denně modlí Šema Jisra'el, to jest Slys Izraeli... Vidíte, člověk si někdy myslí, že dobře ví, jak se věci mají a ono to tak být vždycky nemusí.“ Kluci pokrčili rameny: „To je fakt, tak nashledanou.“ A šli si zahrát s ostatními fotbal.

Jarka Cýrusová

Farní minitábor

uskuteční se od 18. 7. – 25. 7. 2015

Fara Újezd u Černé Hory

Tajemství sedmi pyramid

cena 1800,-

Věk: 7 - 13 let

Kontakt vedoucí: br. Kapistrán; **mail:** kapistran.ofm@gmail.com

Mobil: 604 642 307

ODEVZDÁNÍ SE BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Bože, milosrdný Otče,
který zjevuješ svou lásku
ve svém Synu, Ježíši Kristu,
a vyléváš ji na nás
v Utěšiteli Duchu Svatém,
tobě dnes svěřujeme
osud světa i každého člověka.

Skloň se k nám hříšným,
uzdrav naši slabost,
přemáhej všechno zlo
a dej všem obyvatelům země
poznat své milosrdenství,
aby v tobě, trojjediný Bože,
vždy nacházeli zdroj naděje.

Věčný Otče,
pro bolestné utrpení
a zmrtvýchvstání svého Syna,
buď milosrdný k nám,
i k celému světu. Amen.

S církevním schválením Biskupství brněnského č.j.: Ep/698/12 ze dne 25. 6. 2012.

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice, Soběšice a Lesná

Vychází se souhlasem duchovních správců.

Kontaktní adresa: Římsko-katolická farnost Brno-Husovice, Vranovská 103, 614 00 Brno,
e-mail: Srdicko.Husovice@seznam.cz <http://www.farnost-husovice.cz>

Odpovědný redaktor: Daniel Kummer

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farností. Neprošlo jazykovou úpravou.
Uzávěrka tohoto čísla byla dne 17. 3. 2015, uzávěrka příštího čísla je 15. 5. 2015.